

което дори до падането ни подъ турцитѣ се прѣдаваше съ името „мизи“, „скити“ и т. н.

Сждейки отъ бита на славянитѣ, първитѣ имъ номенклатурни слѣди въ областъта, която сега разглеждаме, трѣба да се търсятъ въ планински, загжтани краища — такива въ Източния Балканъ, Странджа, Сакара и въ най-източнитѣ склонове на Срѣдня-Гора. Славянското име Загора, което се зачува въкъ слѣдъ споменатото въ VI-я въкъ загадъчно име Савуленъ и което визира една голѣма частъ отъ цѣлата югоизточна България, не ще е било едничко. Вече прѣзъ VIII-я въкъ и слѣдъ него, славянски имена на заселища въ нашия край се срѣщатъ доволно начесто, а нека не изпускаме отъ прѣдъ видъ обстоятелството, че тия имена, като достояние вече на историята, за своето начало ни отнасятъ въ доволно ранни години назадъ, а за нашия случай, именно въ тукъ разглеждания римски периодъ. При Сливенъ има имена на мѣстности, като Гáговицъ, Рúсковицъ, Прѣдѣлъ, Прóгледецъ и т. н., които издаватъ старославянъ-произходъ.

Славянитѣ, въ сравнение съ съврѣменнитѣ имъ грабители въ Полуострова: готи, „хуни“ и т. н. имаха това прѣдимство, че заселваха земята осѣдло, съ твърдото намѣрение да стопанствуватъ и пустнатъ корени тамъ. Тѣхното традиционно занятие — земледѣлието, което значително имъ прѣчеше да се прѣдаватъ на странствующи авантюри, отъ друга страна, имъ помогна за дълбокия отпечатъкъ на тѣхния битъ, говоръ и номенклатура тамъ, дѣто се загнѣздваха като осѣдли поселенци. Въ равнинитѣ, а особено въ тия на югоизточна България, които бѣха изложени на чести нашествия, а при това и театръ на военни операции, мжно можеха да се очакватъ стари и добили гражданственостъ славянски номенклатурни слѣди. (За курioзъ къмъ посочването славянски номенклатурни слѣди въ юго-източна България прѣзъ тоя периодъ нека добавимъ и това, че съгласно намѣрения въ срѣдата на XIV-я въкъ български надписъ въ Ямболъ, излиза, че този градъ на славянски се е казвалъ Джбилино. Извѣстно е, че Ямболъ у срѣдновековнитѣ гръцки хроники се пише Диамполисъ, което име по съ-